

Úgy gondolom, nagyon jó úrhajós lenne belőlem.

A jó úrhajósnak intelligensnek kell lennie, és én intelligens vagyok. Értenie is kell a gépek működését, és én nagyon jól megértem a gépek működését. Továbbá olyasvalakinek kell lennie, aki annyira szeret egyedül lenni egy kicsi úrhajóban, sok-sok ezer mérföldre a Föld felszínétől, hogy nem esik pánikba, vagy nem lesz klausztrófóbiás, vagy nem lesz honvágya, vagy nem örül meg. És én komolyan szeretem a nagyon kis helyeket, addig, amíg senki más nincsen bennük. Néha, mikor egyedül akarok lenni, bemegyek a fürdőszoba melletti szárítófülkébe, és befurakodok a vízmelegítő mellé. Becsukom magam mögött az ajtót, ülök és gondolkodom órákon át, és ettől nagyon nyugodt leszek.

Úgyhogy vagy egyedül kell úrhajósnak lennem, vagy kell nekem az úrhajóban egy saját rész, ahova senki más nem jöhet be.

És mivel egy úrhajón nincsenek sárga vagy barna dolgok, az a része is oké lenne.

És beszélnem kellene más emberekkel is a Vezérlő Központból, de azt rádiókapcsolat révén és tévéképernyővel csinálnánk, tehát nem olyanok lennének, mint az igazi idegenek, hanem mintha számítógépen játszanék.

Valamint egyáltalán nem lenne honvágyam, mert sok olyan dolog venne körül, amit szeretek, vagyis gépek meg számítógépek meg az űr. Kinézhetnék az úrhajó kis ablakán, és tudnám, hogy sok-sok ezer mérföld hosszan nincs a közelemben senki, mint ahogy néha ezt játszom nyári éjszakákon, mikor kimegyek, és lefekszem a fűbe, és felnézek az égre, és az arcom mellé teszem a kezemet, hogy ne lássam a kerítést, a kéményt, a szárítókötelet, és úgy tehessek, mintha az űrben lennék.

Akkor semmi mást nem látok, csak csillagokat. A csillagok azok a helyek, ahol több milliárd éve felépültek az életet alkotó molekulák. Például az összes vas, ami a vérünkben megakadályozza, hogy vérszegények legyünk, az egy csillagon alakult ki.

Szeretném, ha magammal vihetném az űrbe Toby-t, és talán meg is engedik, mert időnként állatokat visznek fel az űrbe kísérleti célból, tehát ha ki tudnék gondolni egy jó kísérletet, amely elvégezhető lenne egy patkányon, olyat, ami nem fájna egy patkánynak, rávehetném őket, hogy engedjék magammal vinni Toby-t.

De ha nem engednék, én akkor is mennék, mert ez lenne a Valóra Vált Álom.

Másnap az iskolában mondtam Siobhannak, hogy apa azt mondta, nem végezhetek több nyomozói munkát, és ez azt jelenti, hogy a könyv be van fejezve. Megmutattam neki az oldalakat, amiket eddig írtam, a világegyetem sematikus rajzával, az utca térképével és a prím számokkal. Ő pedig azt mondta, a könyv igazán jó így, ahogy van, és nagyon büszkének kellene lennem, amiért egyáltalán írtam egy könyvet, még akkor is, ha elég rövid, és vannak nagyon jó könyvek, amik nagyon rövidek, például *A sötétség mélyén*, amit Conrad írt.

De én azt mondtam, hogy ez nem rendes könyv, mert nincs rendes vége, mert nem nyomoztam ki, hogy ki ölte meg Wellingtont, tehát a gyilkos még mindig Szabادلábon Van.

Siobhan pedig azt mondta, ez olyan, mint az élet, mert nem minden gyilkosságot fejtenek meg, és nem minden gyilkost fognak el. Vegyük Hasfelmetsző Jacket.

Azt mondtam, nem szeretem a gondolatot, hogy a gyilkos még mindig Szabادلábon Van. Azt mondtam, nem szeretek arra gondolni, hogy a személy, aki megölte Wellingtont, valahol a közelben lakhat, és találkozhatok is vele, ha éjszaka kimegyek sétálni. És ez lehetséges, mert a gyilkosságot általában olyan személy követi el, akit az áldozat ismer.

Aztán azt mondtam: - Apa azt mondta, hogy soha többé ne ejtsem ki a házukban Mr. Shears nevét, mert ő gonosz ember, és ez talán azt jelenti, hogy ő az a személy, aki megölte Wellingtont.

Siobhan pedig azt mondta: - De az is lehet, hogy apád nem szereti túlságosan Mr. Shearset.

És én megkérdeztem: - Miért?

Ő pedig azt mondta: - Nem tudom, Christopher. Azért nem tudom, mert semmit nem tudok Mr. Shearsról.

Azt mondtam: - Mr. Shears Mrs. Shearsnek volt a férje, és elhagyta, mintha elvált volna tőle. De nem tudom, hogy csakugyan elváltak-e.

És Siobhan azt mondta: - Nos, Mrs. Shears a barátotok, ugye? A barátja neked és apádnak. Apád talán azért nem szereti Mr. Shearset, mert elhagyta Mrs. Shearset. Mert rosszat tett valakivel, aki a barátotok.

És én azt mondtam: - de apa azt mondja, hogy Mrs. Shears már nem is a barátunk.

És Siobhan azt mondta: - Sajnálom, Christopher. Szeretnék válaszolni ezekre a kérdésekre, de egyszerűen nem tudok.

Aztán csengettek, hogy vége a tanításnak.

Másnap iskolába menet 4 sárga autót láttam egymás után, amitől **Fekete Nap** lett, így semmit sem ettem ebédre, és egész nap ültem a sarokban, és olvastam az alapszintű matematika érettségi feladatgyűjteményt.

113

Az én memóriám olyan, mint egy film. Ezért emlékszem nagyon jól a dolgokra, például a párbeszédekre, amiket leírtam ebben a könyvben, és hogy mit viseltek az emberek, és milyen szaguk volt, mert a memóriámnak van egy szagsávja, ami olyan, mint a hangsáv.

Ha arra kérnek, hogy emlékezek valamire, egyszerűen lenyomom, hogy **Vissza** vagy **Gyorsan előre** vagy **Szünet**, mint egy videón, vagy sokkal inkább egy DVD-n, mert nem kell visszatekernem az összes köztes anyagon át, hogy megtaláljak egy nagyon régi emléket. És gombok sincsenek, mert a fejemben történik.

Ha valaki azt mondja: „Christopher, meséld el, milyen volt az anyád!”, akkor visszatekerhetek sok különböző jelenetre, és elmondhatom, milyen volt ezekben a jelenetekben az anyám.

Például visszatekerhetek 1992. július 4-ére, amikor 9 éves voltam, ami egy szombat volt, vakáción voltunk Cornwallban, és délután kimentünk a partra egy Polperro nevű helyen. Anya zsávolyból készült sortot viselt, és világoskék bikinifelsőt, és Consulate cigarettát szívott, aminek mentolos szaga volt. És ő nem úszott. Anya napfürdőzött egy lila-piros csíkos törülközőn, és egy könyvet olvasott Georgette Heyertől, aminek az volt a címe, hogy **Maszkabál**. Aztán befejezte a napfürdőzést, bejött a vízbe úszni, és azt mondta: „Szentségít, de hideg!” És azt mondta, hogy én is bejöhetnék úszni, de én nem szeretek úszni, mert nem szeretem levetni a ruhámat. Anya azt mondta, hogy csak a nadrágomat gyűrjem fel, és jöjjenek be a vízbe, amit megtettem. És álltam a vízben. Anya azt mondta: „Nézd, milyen finom!” Hátravetődött, és eltűnt a víz alatt, én pedig azt gondoltam, hogy egy cápa ette meg, és visítottam. Ő megint felállt a vízben, odajött, ahol én álltam, felemelte a jobb kezét, és szétnyitotta az ujjait, mint egy legyezőt, és azt mondta: „Ejnye, Christopher, érintsd meg a kezemet! Ejnye már, hagyd abba a visítást! Érintsd meg a kezemet! Hallgass már, Christopher! Meg tudod tenni!” És egy idő után abbahagytam a visítást. Felemeltem a bal kezemet, és szétnyitottam az ujjaimat, mint egy legyezőt, és összeérintettük az ujjainkat, és anya azt mondta: „Oké, Christopher, minden oké. Cornwallban nincsenek cápák”, és akkor jobban éreztem magamat.

Csak a 4 éves koromnál korábbi dolgokra nem emlékszem, mert akkor nem a helyes módon néztem a dolgokat, ezért nem rögzültek rendesen.

És ha valakit nem ismerek fel, akkor van egy módszerem az azonosítására. Megnézem, mit visel, vagy hogy van-e sétabotja, vagy vicces haja, vagy egy bizonyos típusú szemüvege, vagy hogy sajátosan mozgatja-e a karját, és akkor csinállok az emlékeimben egy **Keresést**, hogy találkoztam-e már vele.

És ugyanígy döntöm el, hogy viselkedjek nehéz helyzetekben, amikor nem tudom, mit kell tenni.

Például ha az emberek olyanokat mondanak, hogy „csövi!”, vagy „halálra fogsz fázni!”, akkor csinállok egy **Keresést**, és hallottam-e már ilyet.

És ha valaki a földön fekszik az iskolában, akkor csinállok egy **Keresést** a memóriámban, hogy találjak egy képet valakiról, akinek epilepsziás rohama van, aztán összehasonlítom a képet azzal, ami előttem történik, hogy eldönthessem, hogy ez a valaki csak játszásból feküdt le, vagy alszik, vagy epilepsziás rohama van. És ha epilepsziás rohama van, akkor eltávolítom a bútorokat, nehogy beléjük verje a fejét, aztán levetem a pulóveremet, és a feje alá teszem, aztán elmegyek, és keresek egy tanárt.

Másoknak a fejében is vannak képek. De azok mások, mert az én fejemben csak olyan dolgoknak a képei vannak, amik valóban megtörténtek. De másoknak a fejében olyan dolgokról vannak képek, amik nem valóságosak, és nem történtek meg.

Például anya néha azt mondta: „Ha nem mentem volna feleségül apádkhoz, akkor, azt hiszem, most Dél-Franciaországban élnék egy kis tanyán valakivel, akinek az a neve, hogy Jean. Aki, óóó, a helyi ezermester lenne, tudod, aki fest, mázol, kertészkedik, kerítést épít másoknak. És lenne egy verandánk, amelyet benőnének a fügefák, és a kert végében lenne egy tábla napraforgó, és a messzeségből odalátzana a falucska a hegy tetején, és esténként kiülnénk a verandára, vörösbort innánk, Gauloise-t szívnánk, és néznénk, ahogy lemegy a nap.”

És Siobhan egyszer azt mondta, hogy ha lehangolt vagy szomorú, behunyja a szemét, és elképzeli, hogy Cape Codon lakik egy házban, a barátnőjével, Ellyvel, és hajókirándulásra indulnak Provincetown városból, kimennek az öbölbe, hogy megnézzék a púpos bálnákat, és ettől nyugodtnak, békésnek és boldognak érzi magát.

Néha, mikor meghal valaki, úgy, ahogy anya meghalt, az emberek azt mondják: „Mit mondanál anyádnak, ha most itt lenne?” ami butaság, mert anya meghalt, mert az ember semmit nem mond a halottaknak, és a halottak nem tudnak gondolkozni.

Nagyanyának is vannak a fejében képek, de az ő képei össze vannak zavarva, mintha valaki megkeverte volna a filmet, és nem tudja megmondani, mi és milyen sorrendben történt, ezért gondolja, hogy a halottak még mindig élnek, és nem tudja, hogy valami az életben történt vagy a televízióban.

163

Mikor kicsi voltam, és először mentem iskolába, a fő tanáromat úgy hívták, hogy Julie, mert Siobhan akkor még nem dolgozott az iskolában. Ő csak akkor kezdett dolgozni, amikor 12 éves voltam.

Egy nap Julie leült mellém a padba, letett a padra egy tubus drázsét, és azt mondta: - Mit gondolsz, Christopher, mi van benne?

Azt mondtam: - Drázsé.

Akkor levette a tubus tetejét, és felfordította. Egy kis piros ceruza esett ki belőle, és Julie nevetett, én meg azt mondtam: - Ez nem drázsé, ez ceruza.

Julie visszatette a kis piros ceruzát a drázsétubusba, és rátette a tetejét.

Aztán azt mondta: - Ha anyukád most bejönne, és megkérdeznénk, mi van a drázsétubusban, mit gondolsz, mit mondana?- Mert akkor még *anyukának* hívtam anyát, nem *anyának*.

Azt mondtam: - Ceruza.

Ez azért volt, mert kicsi koromban még nem értettem, hogy másoknak is van elméje. Julie azt mondta anyának és apának, hogy ezt mindig nagyon nehéznek fogom találni. De most márt nem találok nehéznek. Mert úgy döntöttem, hogy ez egyfajta rejtély, és ha valami rejtély, akkor mindig van mód a megoldására.

Olyan, mint a számítógépek. Az emberek azt gondolják, hogy a számítógépek mások, mert nincs elméjük, noha a Turing-próbában a számítógépek cseveghetnek az emberekkel az időjárásról, a borokról, és hogy milyen Olaszország, sőt még vicceket is mondhatnak.

De az elme csak egy bonyolult gép.

Mikor a dolgokat nézzük, azt gondoljuk, hogy úgy nézünk ki a szemünkön, mint a kis ablakon, és van bent a fejünkben valaki, pedig nem így van. Egy monitort nézünk, ami bent van a fejünkben, mint a számítógép képernyője.

Ezt egy kísérletből tudhatjuk, amit a tévében láttam egy *Az elme működése* című sorozatban. Ebben a kísérletben egy ember, akinek elektródát tettek a fejére, egy képernyőn levő szöveget olvas. A szöveg olyan, mint egy rendes írott oldal, amin semmi nem változik. De egy idő után, ahogy a szem mozog az oldalon, az ember rájön valami nagyon különösre, mert mikor megpróbál újra elolvasni egy részt, amit korábban olvasott, észreveszi, hogy más lett a szöveg.

Ez azért van, mert mialatt a szem az egyik pontról a másikra villan, az ember nem lát semmit, és teljesen vak. Ezeket a villanásokat hívják zökkenőknek. Mert ha mindent látnánk, miközben a szemünk egyik pontról a másikra villan, akkor elsédülnénk. A kísérletben van egy szenzor, ami megérzi, amikor a szem egyik pontról a másikra villan, és mikor az ember nem néz oda, megváltoztat néhány szót az oldalon.

De az ember nem veszi észre, hogy a zökkenők közben vak, mert az agy kitölti a fejben levő képernyőt, hogy olyan legyen a látszat, mintha a fejünk két kis ablakán néznénk ki. És nem vesszük észre, hogy az oldal egy másik részén megváltoztak a szavak, mert az elme kitölti azt a képet, amit akkor éppen nem nézünk.

Az emberek azért különböznek az állatoktól, mert képeket láthatnak a fejükben levő monitoron olyan dolgokról, amelyeket nem néznek. Képeket láthatnak valakiről, aki a másik szobában van. Vagy arról láthatnak képet, hogy mi történik holnap. Vagy magukat láthatják, mint úrhajóst. Vagy egészen nagy számokat láthatnak. Vagy logikai láncolatok képeit láthatják, ha megpróbálnak kigondolni valamit.

És azért van az, hogy elmehet egy kutya az állatorvoshoz, ahol egészen komoly műtétet hajtanak végre rajta, úgy, hogy fémtűk állnak ki a lábából, és megkergeti a macskát. De ha egy embert műtenek meg, akkor az látja a fejében levő képen a hónapokig tartó fájdalmat. És képe van a lábában levő varratokról, a törött csontokról, a tűkről, és akkor se szalad, ha a buszt kellene utolérnie, mert van a fejében egy képe az egymást horzsoló csontokról, a felszakadó varratokról, és a még több fájdalomról.

Ezért gondolják az emberek, hogy számítógépeknek nincsen elméje, és ezért gondolják, hogy az ő agyuk különleges, és más mint a számítógépeké. Mert az emberek látják a fejükben a monitort, és azt gondolják, hogy ül valaki a fejükben, és nézi a monitort, mint Jean Luc Picard kapitány a *Star Trek: az új generáció*-ban, ahogy ül a kapitányi székében, és nézi a nagy képernyőt. És azt gondolják, hogy az a személy az ő különleges emberi elméjük, aminek a neve *homonculus*, vagyis *kis ember*. És azt gondolják, hogy a számítógépeknek nincs ilyen homonculusuk.

De ez a homonculus csak egy újabb kép a fejben levő képernyőn. És mikor a homonculus van a fejben levő képernyőn (mert az ember a homonculusra gondol), akkor az agy egy másik darabja nézi a képernyőt. És mikor az ember az agyának erre a darabjára gondol (arra a darabra, amely a képernyőn levő homonculusot nézi), az agynak ezt a darabját teszi a képernyőre, és akkor egy újabb agydarab nézi a képernyőt. De az agy nem látja, hogy ez történik, mert ez olyan, mint mikor a szem villan egyik pontról a másikra, és az emberek

vakok bent a fejükben, miközben lezajlik az a változás, hogy most az egyik dologra gondolnak, aztán pedig a másikra.

Ezért olyan az agy, mint a számítógép. Nem azért, mert olyan különleges, hanem mert folyton ki kell kapcsolnia töredék másodpercekre, amikor változik a képernyő.

Mivel pedig ezt nem lehet látni, az emberek azt gondolják, hogy különleges, mert az emberek mindig azt gondolják, hogy valami különleges van abban, amit nem láthatnak, mint például a hold sötét oldala, vagy egy fekete lyuk másik oldala, vagy a sötétség éjszaka, mikor felébrednek és félnek.

Továbbá az emberek azt gondolják, hogy nem számítógépek, mert nekik vannak érzéseik, és a számítógépeknek nincsenek. De az érzés csak annyi, hogy van a fejükben levő képernyőn egy kép arról, hogy mi történik holnap vagy jövőre, vagy mi történhetett volna ahelyett, ami történt, és ha az egy vidám kép, akkor az ember mosolyog, és ha szomorú kép, akkor sír.

229

Mikor pedig elaludtam, az egyik kedvenc álmomat álmodtam. Néha nappal is álmodom, de akkor az ábrándozás. De éjszaka sokszor szoktam azt álmodni.

Az álom arról szól, hogy a Földről majdnem minden ember kihal, mert megkapnak egy vírust. De ez nem olyan, mint egy normál vírus, hanem mint egy számítógépes vírus. Egy bizonyos dolog terjeszti, amit a fertőzött személyek mondanak, vagyis annak a jelentése, meg az is, amilyen arcot csinál mellé, tehát attól is meg lehet betegedni, ha egy fertőzött személyt néznek a televízióban, vagyis a betegség egészen gyorsan elterjed a világon.

És mikor az emberek megkapják a vírust, csak ülnek a díványon, és nem csinálnak semmit, nem esznek, nem isznak, úgyhogy meghalnak. De néha más változatait is látom az álomnak, mint ahogy egy filmnek is vannak változatai, a rendes, és a rendezői, mint a **Blade Runner**-nél. Az álom egyes változataiban a vírustól összeütköznek az autók, vagy belemennek a tengerbe és megfulladnak, vagy a folyókba ugranak. Azt gondolom, ez a változat a jobb, mert akkor nem hevernek mindenfelé a halottak teste.

És egy idő után senki sem marad a világon, csak azok, akik nem néznek a mások arcába, és nem tudják, mit jelentenek ezek a képek:

Ezek mind olyan sajátságos emberek, mint én. Akik szeretnek magukban lenni, és alig látom őket, mert olyanok, mint a kongói dzsungelben az okapi, ami egy antilopféle, nagyon félénk és ritka.

És akárhova elmehetek, mert tudom, hogy senki sem szól majd hozzám, vagy nem érint meg, és nem tesz föl kérdést. De ha nem akarok elmenni, akkor nem kell, maradhatok otthon, és ehetek mindig csak brokkolit meg narancsot meg édesgyökér bocskorszíjat, vagy egy egész hétig játszhatok a számítógépen, vagy csak ülhetek a szoba sarkában, és húzogathatok egy egyfontos érmét a fűtőtest hullámos felszínén. És nem kell Franciaországba mennem.

Kimegyek apa házából, és lesétálok az utcán, és ott nagy csend van még nappal is, nem hallok semmiféle zajt, csak a madarak énekét meg a szelet, és néha azt, ahogy a távolban összedőlnek a házak. Ha nagyon közel állok a közlekedési lámpákhoz, hallhatom a kis kattanást, mikor váltanak a színek.

És bemehetek a mások házába, és játszhatom, hogy nyomozó vagyok, és betörhetem az ablakot, hogy bejussak, mert az emberek úgyis meghaltak, tehát nem számít. Bemegyek a boltba, és elveszem a dolgokat, amiket akarok, például rózsaszín aprósüteményt, vagy málnás-mangós turmixot, vagy számítógépes játékokat, vagy könyveket, vagy videókat.

És kihozok egy létrát apa furgonjából, és felmászok a tetőre, és mikor a tető széléhez érek, keresztülfektetem a létrát a hézagon, és átmászok a másik tetőre, mert egy álomban mindent szabad.

Aztán megtalálom valakinek a kocsikulcsait, és beülök az autójába, és vezetek, és az sem baj, ha nekimegyek dolgoknak. Kimegyek a tengerig, leparkolom az autót, és kiszállok. Zuhog az eső. Elhozok egy jégkrémet egy boltból és megeszem. Aztán lemegyek a partra. A partot homok és nagy kövek borítják, és egy földnyelven van egy világítótorony, de már nem világít, mert a toronyőr meghalt.

Állok a hullámverésben, ami belefolyik a cipőmbé. De nem megyek úszni, mert hátha cápák vannak a tengerben. Állok, nézem a horizontot, előveszem a hosszú vasvonalzómat, odatartom a tenger és az ég közti vonalhoz, és bebizonyítom, hogy a vonal görbe, tehát a Föld gömbölyű. És ahogy a hullám feljön a partra és belefolyik a cipőmbé, aztán visszamegy, annak ritmusa van, mint a zenének vagy a dobolásnak.

Aztán hozok száraz ruhát egy olyan családnak a házából, akik meghaltak, és hazamegyek apa házába, de az már nem apa háza, hanem az enyém. Csinálok magamnak egy kis Gobi Alú Szágot piros ételfestéssel, és egy kis epres tejturmixot inni, aztán megnézek egy videót a Naprendszeréről, és játszom a számítógépen, aztán lefekszem.

Aztán az álom véget ér, és én boldog vagyok.